ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **J. P. ml.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2010, č. j. 44 A 7/2010 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností z 31. 5. 2010 shora označené usnesení Krajského soudu v Praze, jímž bylo zastaveno řízení o jeho kasační stížnosti ze dne 10. 2. 2010 proti usnesení téhož soudu ze dne 29. 1. 2010, č. j. 44 A 7/2010 - 6, jímž byla věc postoupena k projednání a rozhodnutí místně příslušnému Městskému soudu v Praze.

Stěžovatel se žalobou ze dne 25. 1. 2010 domáhal u Krajského soudu v Praze ochrany před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu. Krajský soud věc usnesením z 29. 1. 2010, č. j. 44 A 7/2010 - 6, postoupil k projednání a rozhodnutí místně příslušnému Městskému soudu v Praze; stěžovatel toto usnesení napadl kasační stížností ze dne 10. 2. 2010, neboť jej považoval za nezákonné a dožadoval se jeho zrušení. Krajský soud usnesením ze dne 29. 3. 2010, č. j. 44 A 7/2010 - 14, vyzval stěžovatele, aby zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ze dne 10. 2. 2010 (výrok II.) a předložil soudu plnou moc udělenou advokátu pro řízení o podané kasační stížnosti (výrok I.); soud též

stěžovatele poučil o následcích nevyhovění výzvě. Krajský soud poté řízení o kasační stížnosti z 10. 2. 2010 zastavil usnesením ze dne 11. 5. 2010, č. j. 44 A 7/2010 - 21 podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

V projednávané kasační stížnosti z 31. 5. 2010 stěžovatel napadá usnesení krajského soudu pro nezákonnost a zmatečnost; uvádí, že krajský soud „*dlouhodobě*" porušuje ustanovení § 7 a § 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.") - ve věci rozhodují soudci, o jejichž nepodjatosti lze pochybovat a „*nesou znaky soudcovské mafie*". Stěžovatel se domnívá, že k odmítnutí jeho kasační stížnost z 10. 2. 2010 bylo zneužito usnesení z 29. 3. 2010, č. j. 44 A 7/2010 - 14 vyžadující zaplacení soudního poplatku a zastoupení advokátem, což „*jistě není důvodem odmítnutí kasační stížnosti z 10. 2. 2010*". Stěžovatel je přesvědčen, že soudy České republiky porušují „*vymahatelnost práva a spravedlnosti*"; krajský soud (a zřejmě též Městský soud v Praze v jiných stěžovatelových věcech - pozn. NSS) konají pouze kroky k tomu, aby se věcí nemusely zabývat. Stěžovatel žádá, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu ze dne 11. 5. 2010, č. j. 44 A 7/2010 -21.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Projednání kasační stížnosti nebrání ani nedostatek zastoupení stěžovatele ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.; zde Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na rozsudek zdejšího soudu z 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77 (dostupný na www.nssoud.cz). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, jež lze podřadit § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. - nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, jde tedy o důvod přípustný podle § 104 odst. 4 téhož zákona. Nejvyšší správní soud za této situace usnesení krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zastavení soudního řízení je pravidelným následkem skutečností vyjmenovaných v § 47 s. ř. s. Soudní řád správní formuluje důvody pro zastavení řízení v § 47; pod písmeny a) a b) cit. ustanovení jde o zpětvzetí návrhu na zahájení řízení, resp. prohlášení navrhovatele, že byl po podání návrhu postupem správního orgánu plně uspokojen. Písmeno c) cit. ust. pak odkazuje na jiné důvody k zastavení řízení, jež musí být formulovány zvláštními zákony nebo samotným s. ř. s. v jiném ustanovení.

Takovým zvláštním zákonem je i zákon o soudních poplatcích (dokonce výslovně odkazovaný v poznámce pod čarou k ust. § 47 písm. c/ s. ř. s.). Ten v § 9 odst. 1 stanoví zvláštní důvod pro zastavení řízení: „*nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, [...] soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.*" V odst. 3 cit. ust. je pak formulována ještě speciální podmínka pro postup podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích: „*Soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.*"

Jak je z rekapitulace průběhu soudního řízení zřejmé, krajský soud nejprve stěžovatele (poplatníka soudního poplatku za návrh na zahájení řízení - kasační stížnost) vyzval k zaplacení poplatku (usnesení ze dne 29. 3. 2010, č. j. 44 A 7/2010 - 14); zároveň jej

poučil o následcích nezaplacení soudního poplatku. Po marném uplynutí lhůty k zaplacení poplatku soud řízení dne 11. 5. 2010 napadeným usnesením zastavil. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí krajského soudu neshledal žádnou nezákonnost. Stěžovatel se mylně domnívá, že usnesení z 29. 3. 2010, č. j. 44 A 7/2010 - 14, bylo „zneužito k zamítnutí" jeho kasační stížnosti z 10. 2. 2010. Krajský soud byl povinen stěžovatele vyzvat k odstranění vad jeho kasační stížnosti a poučit jej o případných následcích nevyhovění výzvě (srov. § 108 odst. 1 s. ř. s. a § 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích), tuto svou povinnost krajský soud splnil právě usnesením z 29. 3. 2010, č. j. 44 A 7/2010 - 14. Usnesení obsahovalo, jak již bylo shora uvedeno, dvě výzvy, jimiž se krajský soud snažil odstranit dvě vady stěžovatelova podání zároveň (nezaplacení soudního poplatku a nedostatek právního zastoupení - obojí pro řízení o kasační stížnosti z 10. 2. 2010); takový postup nelze považovat za protizákonný či jakkoliv zmatečný, naopak jej lze hodnotit jako postup hospodárný, neboť i v případě, že by stěžovatel odstranil jednu z vad kasační stížnosti z 10. 2. 2010, krajský soud by stále musel trvat na odstranění druhé vady. V projednávané věci stěžovatel neodstranil ani jednu z vad kasační stížnosti z 10. 2. 2010, krajský soud tedy v souladu s § 9 odst. 2 zákona o soudních poplatcích řízení o kasační stížnosti zastavil; rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku z povahy věci předchází případnému odmítnutí kasační stížnosti pro nedostatek zastoupení Nejvyšším správním soudem (srov. § 9 odst. 2 zákona o soudních poplatcích).

Stěžovatel v průběhu řízení v podání z 6. 4. 2010 (nikoliv v nyní posuzované kasační stížnosti z 31. 5. 2010) a ostatně i v mnoha jiných řízeních, jež před správními soudy vede on či jeho otec, zastává názor, že je od soudního poplatku za vedené řízení osvobozen podle § 11 odst. 1 písm. g) zákona o soudních poplatcích, resp. § 11 odst. 3 písm. f) cit. zákona. Nejvyšší správní soud tento právní názor stěžovatele již několikrát popřel a uvedl, že *„řízení, na něž dopadá stěžovatelem namítané ustanovení, se týká ‚řízení ve věci náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o vazbě nebo nesprávným úředním postupem', tedy na řízení vedená před civilními soudy [podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem].*" Zatímco žaloba podaná stěžovatelem je projednávána před soudy ve správním soudnictví a týká se tvrzeného nezákonného zásahu státního orgánu a cílem takového řízení je ochrana před trvajícím nezákonným zásahem, případně před jeho opakováním (srov. § 82 s. ř. s.). Obdobný názor Nejvyšší správní soud uvedl též v rozsudku ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 Ans 1/2008 - 80; kromě toho zdejší soud obsáhle argumentoval k institutu osvobozování od soudních poplatků obecně a konkrétně k § 11 odst. 1 písm. g) zákona o soudních poplatcích, v jiné věci vedené otcem stěžovatele - srov. rozsudek ze dne 30. 4. 2009, č. j. 6 As 6/2009 - 116 (dostupný na www.nssoud.cz).

Konečně nelze v postupu krajského soudu shledat žádných zmatečností, či dokonce *„snah věcí se nezabývat a nezákonně odložit a zastavit"*. Prvním úkonem ve věci, který krajský soud učinil, bylo postoupení věci místně příslušnému Městskému soudu v Praze; takový postup je zcela v souladu se zákonem. Soudy, ať už jednají v jakémkoliv řízení, se nejprve zabývají otázkou naplnění tzv. podmínek řízení (též označovaných jako procesní podmínky). Teorie takto nazývá soubor podmínek (předpokladů) pro vydání rozhodnutí ve věci samé. Nejsou-li tyto podmínky splněny, soud nemůže ve věci jednat a rozhodnout; stará se tedy o jejich splnění z úřední povinnosti, a to již od samého počátku řízení. Mezi

podmínky řízení je mj. řazeno posouzení pravomoci a příslušnosti k rozhodnutí. Krajský soud shledal, že ve věci je dána pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví, avšak návrh nebyl podán u místně příslušného soudu; rozhodl tedy zcela v souladu s § 7 odst. 7 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí krajského soudu (usnesení ze dne 11. 5. 2010, č. j. 44 A 7/2010 - 21, jímž bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti ze dne 10. 2. 2010) neshledal žádnou nezákonnost ani jinou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (nevyjímaje vady nejtěžšího charakteru - namítané porušování ústavně zaručených práv). Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou a jako takovou ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Na okraj pak Nejvyšší správní soud ještě podotýká, že nabytím právní moci tohoto rozsudku nedojde k ukončení řízení o žalobě stěžovatele ze dne 25. 1. 2010; věc bude v souladu s usnesením z 29. 1. 2010, č. j. 44 A 7/2010 - 6, postoupena místně příslušnému Městskému soudu v Praze. Tento soud bude v řízení o žalobě nejprve posuzovat naplnění podmínek řízení, jak zmíněno shora, bude se tedy zabývat i zaplacením soudního poplatku za žalobu, jenž nebyl dosud zaplacen, což je zřejmé ze soudního spisu. Teprve dojde-li k odstranění všech případných nedostatků žaloby, Městský soud v Praze rozhodne ve věci samé.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému, tomu však, jak soud zjistil ze spisu, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu